

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1300/2019
05.12.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Миролуба Томића, Јасмине Васовић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Гордане Стевановић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 1171/2018 од 14.06.2019. године и Вишег суда у Новом Саду КЖ1 212/19 од 03.10.2019. године, у седници већа одржаној дана 05.12.2019. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Гордане Стевановић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 1171/2018 од 14.06.2019. године и Вишег суда у Новом Саду КЖ1 212/19 од 03.10.2019. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К 1171/2018 од 14.06.2019. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ и изречена му је условна осуда и то тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 1 године и истовремено одређено да се утврђена казна неће извршити уколико окривљени у року од 3 године не изврши ново кривично дело. Према окривљеном је изречена и мера безбедности забрана приближавања и комуникације са оштећеном ББ у трајању од 1 године. Одлучено је и о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду КЖ1 212/19 од 03.10.2019. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног и пресуда Основног суда у Новом Саду К 1171/2018 од 14.06.2019. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднела је бранилац окривљеног АА, адвокат Гордана Стевановић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд утврди да је захтев за заштиту законитости основан и донесе пресуду сагласно члану 492. став 1. тачка 2) ЗКП, којом ће побијане пресуде преиначити и окривљеног АА ослободити оптужбе да је извршио кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован у делу који се односи на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче да кривично дело насиље у породици спада у последична кривична дела, код којих се сматра да је кривично дело довршено када су остварена оба елемента кривичног дела, односно да мора да постоји радња извршења и мора да постоји последица по оштећену, а да у конкретном случају није доказана радња окривљеног, а никако нема ни последице кривичног дела. По ставу одбране, уколико нема последице нема ни елемената кривичног дела из члана 194. став 1. КЗ. Угрожавање спокојства, телесног интегритета или душевног стања члана породице који су код овог кривичног дела предвиђени у трајном облику представљају последицу, те је нужно имати у виду да је ово кривично дело довршено када дође до тог угрожавања.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ чини онај ко применом насиља, претњом да ће напасти на живот или тело, дрским или безобзирним понашањем угрожава спокојство, телесни интегритет или душевно стање члана своје породице.

Имајући у виду цитирани законски опис бића кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, по налажењу овога суда, из чињеничног описа кривичног дела утврђеног у изреци првостепене пресуде и то да је: окривљени у време а на месту ближе описаном у изреци пресуде, способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, свестан свог дела и његове забрањености, чије извршење је хтео, претњом да ће напасти на живот или тело угрозио спокојство и душевно стање члана своје породице, бивше супруге-оштећене ББ, на тај начин што је пролазећи поред исте коју је случајно срео унео јој се у лице и упутио јој претње: “неће се то тако завршити, платићеш ми, заклаћу те“, јасно и недвосмислено произилази да се у описаним радњама окривљеног АА стичу сва битна законска обележја кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, и то како објективна тако и субјективна обележја наведеног дела, за које је правноснажно оглашена кривим. Наиме, у изреци пресуде стоји као последица-угрозио спокојство и душевно стање члана своје породице, због чега су наводи захтева којима се указује на недостатак последице извршења дела и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП од стране Врховног касационог суда оцењени као неосновани.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у преосталом делу одбачен је као недозвољен.

Наиме, бранилац у образложењу захтева за заштиту законитости указује да, у конкретном случају осуђујућу пресуду суд може изрећи само када га чињенице потпуно увери да је окривљени извршио кривично дело, а не и када докази наводе на сумњу да је окривљени извршилац предметног кривичног дела, те да је за осуђујућу пресуду неопходно да постоји несумњива сигурност да је окривљени извршио кривично дело, а не вероватноћа у извршењу. Поред тога, бранилац у захтеву кометарише понашање оштећене, разлоге њеног пресељења у Црну Гору, понашање окривљеног, њихове раније међусобне односе... чиме у суштини оспорава погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање. Бранилац у захтеву оспорава погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и наводима којима оспорава наступелу последицу, односно којима указује да је суд требао да има у виду чињеница да је кривично дело насиље у породици довршено када дође до тог угрожавања, а посебно када је у питању угрожавање душевног стања у погледу којег битног елемента бића кривичног дела је неопходно имати стручан налаз и мишљење вештака неуропсихијатријске струке.

Међутим погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, не представља законски разлог, због којег је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном преко браниоца због повреде закона, због чега је Врховни касациони суд у овом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, захтев одбио као неоснован, док је у преосталом делу, на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у

вези члана 485. став 4. ЗКП, захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Ирина Ристић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.